

kunde ordnes lidt anderledes. Et af de Punkter, han angreb mest, var de 2 Mar i § 16. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at denne Bestemmelse har ogsaa Betænelighed for mig. Det er et af de betænkeligste Punkter i Loven, og det kan være, at vi maa blive ved de 5 Mar, vi hidtil have haft. Jeg hørte jo godt den ærede Forslagsstillers Motivering, og af hvad Grund han har sat 2 Mar ind i Lovforslaget. Det er, for at dette saakaldte Udjagningsystem ikke skulde herefter kunne florere saa rigelig som hidtil. Men ved alvorlig at tænke over den Sag og ved at overføre derpaa det praktiske Kjendskab, man har til, hvorledes det gaar til i Kommunerne, skal jeg ikke negte, at saa frygter jeg for, at den ærede Forslagsstiller ikke aldeles naaer sin Hensigt i saa Henseende. Jeg frygter for, at Udjagningssystemet skal blive ikke saa lidt stærkere. Det er en Selvfølge — man maa tænke Tanken helt ud — at naar en Familie, der kun lever fra Haanden i Munden, som man siger, kommer til en Kommune, saa kan man snart regne ud, ved at se paa de syvte Kræfter, som Familien raader over i Diebliffet, og hele den sociale Stilling, den indtager, om den i en nær Fremtid kan komme til at trænge til Fattighjælp eller ei. Og at Kommunerne saa ville være meget opfindsomme i saa Henseende, kan man se af den Fremgangsmaade, som vi kjende fra tidligere Tid — og Menneskene blive vel ikke bedre herefter, end de have været — hvorved de ere komne i Konflikt med Loven (Afbrydelse). Min ærede Nabo siger, at Menneskene ville forbedre dem, lad os haabe paa det Bedste, det gjør jeg ogsaa; men det er slet for og kan se endnu, at Folk, der ere særlig opfindsomme, kunne ty til Midler, som ikke ere lovlige og som falde tilbage med Straf paa dem, som øve dem. Men jeg skal dog, da jeg er ved dette, sige, at jeg til Exempel ikke er ukjendt med et Middel, man bruger, nemlig dette: Naar en Familie i en nær Fremtid kan ventes at komme til en Kommune, og den Vedkommende saa selv er saa venlig at henvende sig til Nogen i den Kommune, han skulde overføres til om en føie Tid, med Anmodning, om man ikke paa en eller anden Maade vil se at assistere ham saaledes, at han kan blive sat i Stand til at ernære sig og saaledes blive i den Kommune, hvor han er og helst vil være, saa kjender jeg mange flere end eet Tilfælde, hvor man har grebet i Pungen, og samlet de nødvendige Penge sammen, for at Vedkommende kunde blive der, hvor han har sit Ophold, indtil han faar Forsørgelsesret der. Jeg kjender det af Erfaring, jeg veed Bested med det. At det skulde være en nobel Maade,

som man skulde se at faa fast i en Lov, saa at man kunde komme til at gjøre hyppigere Brug deraf end hidtil, veed jeg sikkert, har ikke været den ærede Forslagsstillers Mening, og jeg antager heller ikke, Nogen her i Salen vil være med til at fremme et saadan System. Jeg siger ikke, at det vil blive saaledes, men det staar for mig som tvivlsomt, om ikke det, som den ærede Forslagsstiller vil naae til, nemlig at der ikke bliver saa megen Sagen efter eller med de Fattige som hidtil, dog vil mislykkes, saa at Misbruget kommer til at florere i høi Grad. Jeg tænker mig til Exempel, at naar man mærker, at en saadan Familie kommer, og kan vinde Forsørgelsesret om to Mar, vil man se paa den ene eller anden Maade at blive af med dem, saae dem til at flytte andet Steds hen, og saa bliver det ogsaa et Slags Udjagnings-system. Om man skal gaa videre end til 5 Mar, er ligeledes i høi Grad tvivlsomt; de 5 Mar have været gjældende i saa lang Tid, at det godt kan være, at det var heldigt at blive staaende derved. Nogle have jo villet have 10 Mar; vi kjende ogsaa i tidligere Mar, at der er dem, der have villet have 15 Mar. Man kan tage, som man vil, det bliver dog i Virkeligheden et vilkaarligt Skjøn alligevel, hvor den rette Grændse er. Derfor siger jeg kun: Naar der ikke var Andet imod Lovforslaget, og man ellers kan enes om de 5 Mar, gaar jeg med til dem. Hele det Affnit, der handler om uægte Børn, tilstaar jeg, at jeg ikke saaledes har kunnet gaa til Bunds i. Jeg kan se, at det er meget indviklet. Det er vel taget efter, hvad der har ligget for i tidligere Tid, og efter hvad der nu gjælder, maasse hovedsagelig efter, hvad der nu gjælder, men det er jo af den Slags Ting, som jeg er vis paa, at Udvalget vil tage under nøie Overveelse, og gaa nøie igjennem, for at faae Loven saa klar som vel muligt.

En Ting er et Hovedgode ved denne Lov, som jeg er den ærede Forslagsstiller meget taknemmelig for, og det er, at han samler det Hele til en Lov. Vi kjende jo, efter hvad den ærede Forslagsstiller sagde os, da han forelagde Lovforslaget, hvor meget han var kommet i Berørelse med Kancelliskrivelser, kongelige Anordninger o. s. v., en saadan Maasse Ting, at man godt kan sige, at der hører juridisk Starpsindighed til for at klare de indviklede Tilfælde, som saa ofte kan opstaa om Forsørgelsesretten eller Pligten, saa at det er vanskeligt for Rædgfolk at finde Rede deri. Særlig af den Grund vilde det være overordentlig heldigt, om vi fik en Lov som denne i en meget nær Fremtid, for at vi kunne faae alle disse gamle Anordninger, Forordninger, og